

Eva Pérez

Infermera i bombera als terratrèmols de Turquia.

És infermera d'Urgències a la Cerdanya i forma part d'un equip de rescat amb gossos amb el qual ha estat vuit dies a Turquia buscant supervivents del sisme

«T'has d'aillar dels sentiments i treballar entre la destrucció»

► Eva Pérez és membre del grup Girecan, que actua arreu del món en catàstrofes

MIQUEL SPA. PUIGCERDÀ

■ Entrava a treballar al servei d'Urgències de l'Hospital de Cerdanya a les vuit del vespre. I a quarts de nou rebia una trucada que l'activava com a membre d'un equip especialitzat en rescats per cooperar a Turquia.

Com passa una infermera de Puigcerdà a un equip de rescats d'acció internacional?

També soc infermera voluntària de bombers del Grup d'Emergències Mèdiques i a través d'aquest cos em van enviar un correu informant-me que buscaven personal sanitari.

Vostè és bombera també?

Soc infermera de bombers. Aleshores, fa uns deu anys, vaig demanar per entrar en aquest grup, i si bé al principi em van dir que ja estaven les places plenes, dos dies després em van trucar per dir-me que sí, que entrava al grup.

I des de llavors s'ha estat formant en operacions especials...

Hem estat deu anys preparant-nos per a una situació com aquesta. És la primera vegada que aquest grup ha sortit.

Què la motiva a participar en

operacions d'aquest tipus?

Bé, és una qüestió totalment vocacional, i a mesura que et vas entrenant t'adones de les situacions d'estrès que hauràs de viure. Surts molt de la teva zona de confort perquè tot és molt diferent del que vius en el teu dia a dia. Però omple molt poder ajudar en situacions com les del terratrèmol. Cal tenir una preparació suplementària a la d'infermera, és clar, però et formes i estàs a punt per afrontar-ho.

Com s'organitza i coordina el grup de rescat?

És un equip de gent de tot l'Estat que té la base a Alcobendas. Quan es produeix una catàstrofe arreu del món primer oferim l'ajuda al país afectat. Si el país no l'accepta, nosaltres no sortim. A través de l'ambaixada turca a Espanya vam oferir l'ajuda i ens van demanar les característiques de l'equip i de cada un dels integrants, i dues hores després ens acceptaven com a cooperants.

I aleshores l'avisen amb temps?

No, tens unes hores per mobilitzar-te. El terratrèmol va ser a les quatre de la matinada. Jo entrava a treballar a les vuit del vespre i a les nou l'ambaixada ens activava.

Eva Pérez treballant a la zona del terratrèmol

GIREC

MIQUEL

Vaig trucar a un company de feina per demanar-li si em podia suplir. Els meus caps a l'hospital hi van estar d'acord i a les quatre del matí sortia de Puigcerdà cap a Madrid. Vam agafar un avió fins a Istanbul, un altre cap a Adana, i d'aquí vam buscar un autobús i un camió per a nosaltres i tot l'equip que portem, que ens fa autònoms durant una setmana, i vam sortir cap a pobles a 300 quilòmetres en unes set hores.

Quina és la seva tasca?

El nostre grup de rescat treballa amb gossos per buscar persones amb vida, de manera que la nostra tasca acaba quan ja no hi ha possibilitats de trobar-hi gent amb vida.

Com gestiona el xoc emocional d'un canvi tan brusc?

El xoc emocional és molt fort, però

Pérez a l'Hospital de Cerdanya

« Trobes humanitat i generositat en un país que ho ha perdut tot, i malgrat això et dona encara més »

fa molts anys que ens preparem, amb tres maniobres l'any. Trobes un escenari de mort i dolor, horros. Mires d'aïllar-te. Tens una visió túnel. Et consciencies que vas a treballar i deixes de costat els sentiments. Si no, és impossible. Els sentiments reapareixen quan tornes a la vida quotidiana, és el més dur.

Quina rutina tenien aquells vuit dies?

No hi ha rutina. Els primers dos dies vam estar 50 hores sense dormir amb els trasllats, amb un bus vuit hores amb temperatures sota zero. Una nit vam dormir dues hores i després ja vam muntar el campament, vam treballar quinze hores en zones que ens assignaven. Hi arribàvem amb els gossos, fèiem sortir tothom de les runes i aleshores els gossos buscaven supervivents. Si en marcaven, ens posàvem a treballar. Allà hi havia molta gent que ens esperava però per treure els seus familiars morts. La situació no es pot explicar. Ciutats senceres amb els edificis ensorrats i molts a punt de caure. Tot va passar a les quatre de matinalda, amb els edificis plens de gent, és clar. Molts morts els van trobar al llit.

Qui forma l'equip per treballar en un edifici ensorrat?

Un responsable, dos infermers, dos arquitectes que alhora són bombers, dos guies canins que també són bombers, vuit bombers, dos gossos –en Vito i en Titan, que són dos herois– i dos tractors que ens va posar el país. Veure treballar els gossos posa la pell de gallina. L'últim dia, a l'aeroport, van venir a dir-nos que on havien marcat els gossos havien tret dues persones vives, una de 45 anys i una de 60. Ens vam emocionar molt. Era la vitamina que necessitàvem.

La globalització funciona pel que fa a l'ajuda humanitària?

Posa la pell de gallina veure equips de tot el món. Tots ens donàvem suport. Amb els turcs vam tenir molt bona coordinació.

Quin missatge ens porta?

Un missatge d'humanitat i de generositat d'un país que ho ha perdut tot i que t'ofereix encara més. Tots som iguals i a tots ens pot passar que de sobte ho perdís tot.